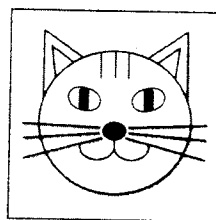

Příběh pátý:

O smutném pejskovi

V jedné malé uličce bydlela bělovlasá babička. Často stávala na zahrádce před domem a dívala se ven. Dnes si všimla, že je to už po několikáté, co tudy kolem plotu běží malý psík. Byl takový vyhublý, ustrašený a velice převelice smutný.

„Alíčku, mám tady něco pro tebe na zub!“ zavolala na něj.

Psík se zastavil, podíval se a čekal u plůtku, než se vrátila babička s jakousi dobrotou. Byla to kost z kuřecího stehýnka. Chytil ji do zubů, radostně zavrtěl ocáskem a unášel si tu dobrotu pryč odtud.

„Přijď zase, Alíčku, nechám ti i zítra něco od oběda.“

A tak tam Alíček u toho plůtku čekával den co den a vždycky dostal něco dobrého. Stal se z něho teď docela veselý psík. A jakou vám měl hebkou a lesklou srst, radost pohladit!

Jednou v neděli měla babička návštěvu. Přijely děti. Kristýnka, Markétka a Marínek. To bylo kostí, když čekal na druhý den Alíček u plůtku! Z celého pečeného kuřátka byly.

„Tu máš, hodila mu je všechny babička, jen si pochutnej,“ řekla a spěchala zamést dvorek.

Alíček se do nich hned s chutí pustil. A protože nebyl chamtivý, rozhodl se, že si několik kostiček schová v blízkém parku. Tam je zahrabal do listí.

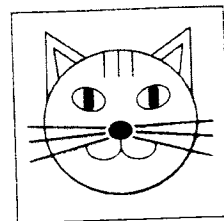
V křoví za pěšinkou se něco pohnulo. V hustém listí zle zasvítily dvě oči. Zle a závistivě. Ale náš milý Alíček si toho vůbec nevšiml. Byl spokojený, že si také zítra pochutná na kuřecích kostičkách, které si ušetřil. Šťastně se rozběhl za kluky na fotbalové hřiště.

A zatím se v parku veliký černý zlý pes zalykal, když hltal ukradenou pochoutku. To si, děti, nedovedete představit, jak Alíček zesmutněl, když kosti nenašel. A nejen proto, že bude bez oběda. Tichounce zakňučel, že může být někdo tak zlý a krást. Vždyť mohl přijít a poprosit, třeba všechny by mu je dal. Ale takhle!

Vtom se v křoví něco pohnulo. Listí slabě zašustilo. Zahlédl dvě zlé oči a zaslechl výhružné zavrčení. Polekal se a utekl z parku.

Příběh pátý:

O smutném pejskovi

Další dny se u plůtku neukázal. Ani se mu tam nechtělo. Smutně seděl na bobku u své boudy a díval se na oblohu.

Sluníčko se na něho najednou tak krásně usmálo, mrklo na něj očkem a on neodolal a rozběhl se do malé uličky. Tam ho už netrpělivě vyhlížela bělovlasá babička. Držela v ruce malovaný plechový talířek a na něm - na něm něco vonělo, až to šimralo nos.

Tu za blízkým rohem kdosi vystrčil černou chlupatou hlavu. Vycenil zuby a zavrčel.

„Jedeš,“ zakřičela na něho rozzlobeně babička, „pro takového zloděje, co mi zakousl dvě kuřátka, nemám nic. Ať tě tady už víckrát nevidím!“ A pohrozila mu metlou.

Alíček si oddechl. Spokojeně zavrtěl ocáskem a s chutí se pustil do slupek od buřtů. Od té doby jídal žrádlo přímo na dvorku u babičky. Vždycky mu velice chutnalo.